

Hurmas Don Giovanni naudib mõtteta elu

Birgitta festivali abil sai kodus kuulda kahte laia maailma läinud eesti ooperihäält: Lauri Vasarat ja Ain Angerit.

Kui suurt kasvu kaunis naine jälitab kiivalt temast väiksemat kasvu kena meest, siis hea tahtmise juures saab selles ära tunda Sevillast pärit lugu, mille austerlane Mozart kirjutas itaalia ooperiks „Don Giovanni” ja mille britt Daniel Slater lavastas tänapäeva tooduna eestlaste jaoks Birgitta festivalile.

Tegelikult pole Pirita kloostri mängitav „Don Giovanni” sugugi ainult eestlastele mõeldud, tegu on Garsingtoni ooperifestivaliga koostöös loodud teosega ja suur hulk inimesi sai seda kunsttükki vaadata-kuulata juunikuus Londoni ja Oxfordi vahele heinamaale püstitatud imposant-

ses vabaõhuteatris. Aga ikkagi on tegu uue tänavuse Birgitta festivali tarvis loodud teosega, millel oma sisuline konks sees – selle abil saab kuulda kahte laia maailma läinud eesti ooperihäält: Lauri Vasarat ja Ain Angerit, esimest Don Giovanni ja teist Komtuuri rollis. Elvira rolli kutsuti Estonia teatri sopran Aile Asszonyi ja ülejäänud osas olid solistid pärit Inglismaal mängitud variandist.

Mis puutub häältesse, siis nende osas „Don Giovanni” pettumust ei valmistanud. Ain Angeri kandev bass suutis lavastuse finaali tuua draamatilise murdepunkti, mis lavastaja ideed kandis. Rääkimata pikka kasvu ohvitserimundris Komtuuri tugevast lavakujust, mis oma tahtmisega lava täitis. Võimas ja otsustav kõrvalrolli sooritus.

Vasar oli nõtke ja erk

Lauri Vasara bariton on aga igati südametemurdja Don Giovanni vääriline. Ütelda selle kohta meeldiv oleks koonerdamine, tämber ja artikulatsioon on sellel saksa lavadel tegutseval eestlasel ilmselgelt kaunid. Laulja on lavaliselt nõtkest liukuv ja erk. Ja ka nooruslikku särtsu on Lauri Vasaras küllaga.

Lauri Vasara oli südametemurdja vääriline ja Ain Anger kandis dramaatilise murdepunkti uhkelt välja.

Foto: Heiti Kruusmaa

Et Sevilla müütiline naistevallutaja oma seekordses ilmumises mingit tohutut sõnumit endas ei kandnud, pole laulja süü. Tegemine on kaasajastatud lavastuse konksuga, kus patukotist Don Juanist on tehtud tavaline keskklassi hedonist, kes elab tänases päevas, mõtlemata ei homse ega ka eilse peale.

Et Don Giovanni teod on hetkemeelolude ajel sündinud mõtestamata vastutustundetud sammut, siis sellel taustal tõusebki esile Aile Asszonyi Elvira oma sihikindlusega, millega ta oma võrgutajale peale käib. Kui Mozarti aegadel võis ärapiilgatud neidu edasi tõugata püüd-

lus oma sotsiaalne staatus ära klaarida, siis Slateri moodsa lavastuse versioonis on Elvirat käimalükkavaks jõuks ta enda seest tulev tunne. Asszonyi Elvira on lavalises tõlgenduses kohati hüsteeriline, ent kui Mozarti muusika annab võima-

Don Juanist on tehtud tavaline keskklassi hedonist, kes homse peale ei mõtle.

luse pikemalt ja põhjalikumalt ennast väljendada, saab selgeks, et tegu on sügavalt armunud naisega, kes ei suuda leppida mahajäetu saatusega ja võitleb oma õnne nimel.

Elvirast keerulisem lavakuju oli Anna Natasha Jouhli esituses, kuid kas see keerulisus oli ilmtingimata midagi head, pole kindel, sest „Don Giovanni” lavastuses oli küllaga ülenõutamat, mis teose partituurist mööda vaatasid. Igal juhul oli Anna rolli vokaalne sooritus laitmatu.

Mõttega kõrvalosa

Huvitav oli Jesus Leoni don Ottavio tõlgendus, kus paika said mitmed suhted Anna ja tema armastuse ja kättemaksuga. Tekkis selge mõttega kõrvalosa, mille mõjuvust aitas tõsta kerge ja ühtlane tenoripartii esitus, mis kuulajate kõrvu paitas. „Don Giovanni” mitmeid kordi Inglismaal mänginud

BIRGITTA FESTIVAL

11.–20. augustini 2012

Pirita kloostri varemetes

•• Lavalt käisid läbi ka Mari-maa riiklik ooperi- ja balletiteater esitades Eri Klasi dirigeerimisel Carl Orffi oratooriume „Carmina Burana” ja „Afrodite triumfi”, lavastajaks Mai Murdmaa. Sama teatri esituses sai näha ka Cesare Pugni balletti „Esmeralda”. Laval käisid ka Dmitri Šostakovitši ooper „Nina”, Giacomo Puccini ooperid „Mantel” ja „Gianni Schicchi” ning söu-vokaalgrupp Voca People.

•• Nendest kirjutab muusikakriitik Maarja Kindel pikemalt digilehes.

koosseis tundis ennast laval oluliselt enesekindlamalt kui Don Giovanni ja Elvira osatäitjad, kes valmis lavastusse sisse hüppama pidid ja kellel see õige tegemise tunne kahe esituskorraga kättegi ei pruugi jõuda. Antud koostöölavastus sisaldas teatud riske, mida täielikult maandada ei suudetud.

Ja olgu Birgitta festivali „Don Giovanni” pealegi originaallavastus vaid poolenisti, tegu on ikkagi väärt algatusega, mis oma sihtotstarvet täitis. Lõppude lõpuks on ka lavastuse vaieldavust võimalik vaadelda kui plussi. Selles mõttes esindab Birgitta festivali „Don Giovanni” elusat ooperikunsti, millel oma järellainetus nii muusikas kui ka vaimus. ●